

Слово головного редактора

ЩО РІК ПРИЙДЕШНІЙ НАМ ГОТУЄ

Це перефразування відомого афоризму з пушкінського «Євгенія Онегіна» («Что день грядущий мне готовит?») стає доволі актуальним для редакційної колегії й усього колективу журналу.

По-перше, засновник журналу – Тернопільський державний економічний університет – наступного року відзначає 40-річчя з дня заснування. Університету є чим пишатися. За сорок років він пройшов шлях, який багатьом університетам не поталанило пройти й за столітній період. Відділення фінансово-економічного факультету Київського фінансово-економічного інституту (1966), фінансово-економічний факультет Київського фінансово-економічного інституту (1967), Тернопільський фінансово-економічний інститут (1971), Тернопільський інститут народного господарства (1989), Тернопільська академія народного господарства (1994), Тернопільський державний економічний університет (2005) – ось історичні віхи університету.

Президент України; прем'єр-міністр України; заступник голови адміністрації Президента України; голова, перший заступник і заступник Голови, головний бухгалтер Національного банку України; перший заступник і заступник Міністра фінансів України; заступник міністра економіки України; голова Контрольно-ревізійного управління України; голова і заступник голови Державної митної служби України; перший заступник керуючого справами апарату Верховної Ради України; голова правління комерційного банку; голова правління акціонерного товариства; голова правління страхового товариства; ректор університету; ректор інституту; декан факультету; завідувач кафедри; директор науково-дослідного інституту – це лише невеликий перелік посад, які обіймали чи обіймають випускники ТДЕУ.

По друге, 2006 рік – це й рік 5-річного ювілею «Журналу європейської економіки». За цей час багато читачів в Україні й за кордоном призвичаїлися до нашого журналу і вже не уявляють своєї роботи без нього. За цей час на сторінках журналу поряд із науковцями України виступили дослідники з більшості країн Європи: Білорусі, Великобританії, Греції, Італії, Польщі, Нідерландів, Німеччини, Словаччини, Словенії, Угорщини, Франції та інших. Надавалися сторінки журналу й дослідникам європейської проблематики з країн інших континентів: США, Японії, Індії. Це сприяє зростанню інтересу

до журналу, свідченням чого є збільшення кількості передплатників видання.

По-третє, поза сумнівом, 2006 рік для громадян України – це вибір шляхів соціально-економічного розвитку щонайменше на 5 років. Від нього очікують вирішення проблем оплати праці, пенсій, бізнесу, освіти, медицини, культури. Вибір програм розвитку відбудеться 26 березня на виборах до Верховної Ради України. Сподіваюся, що пошуку українського шляху розвитку сприяли та сприятимуть також і публікації нашого журналу.

Поза всяким сумнівом, Україна минає смугу політичної й економічної невизначеності, перед якою вона зупинилася в останні роки. На порядку денному особливо гостро постає традиційне слов'янське питання «що робити?». Відповідь на нього – не на майданах і не в державних кабінетах. Там його можуть лише розглянути, заслухати, доопрацювати, ухвалити. Ця відповідь формується в лабораторіях науковців, передусім економістів. Тому, заглядаючи у прийдешнє, хочеться запросити до тісної співпраці всіх авторів, які розробили і розробляють альтернативні моделі майбутнього Європи та України в її складі.

(Євген Савельєв)